

Knokken voor een beter leven in Osdorp

'Kickboksen brengt hem principes bij.' Vader Seyit Alkan is duidelijk waarom hij zijn elfjarige zoon Atilla de boksring instuurt van de sportschool in de Wildemanbuurt in Osdorp. De trainingen van Atilla en zijn buurtgenootjes, meisjes en jongens, worden betaald door stadsdeel Osdorp. Buurt en gemeente zijn tevreden met het resultaat.

FOTO SANDER NIEUWENHUIS

■ Reportage in PS van de Week

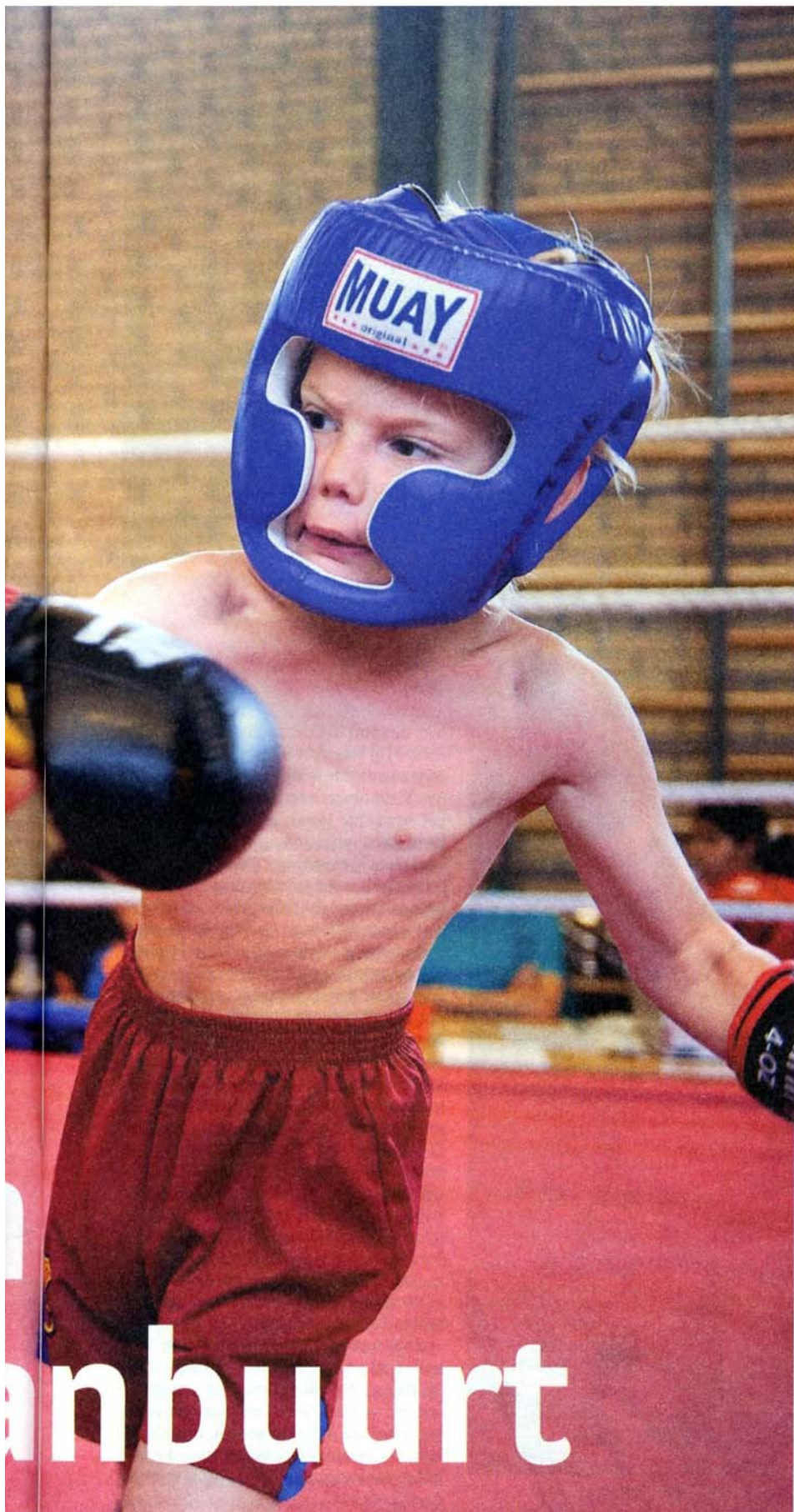

Kickboksen

Nergens trainen zulke jonge kinderen als bij Samurai: sportschool annex buurthuis in de Wildemanbuurt.

De kampioenen van de Wildemar

Reilly Held in gevecht met Rudi Klaver.

Kickboksen is geen sport voor watjes, maar in Osdorp doet zelfs de kleinste kinderen mee, mét subsidie.

'Wij houden iedereen in de smiezen.'

tekst MARCEL VAN ENGELEN

foto's SANDER NIEUWENHUIS

Een gouden regel: de deur moet altijd open staan, in elk geval ruim voordat de training begint. "De kinderen moeten weten dat wij er zijn voor hen," zegt Peter Stolp, een man naar wie je onmogelijk kunt kijken zonder Hulk Hogan te zien. Een kleine, Nederlandse versie, dat wel. "Hai Oussama, hai Zakaria, schrijven jullie wel je naam op de lijst?"

In trainingspak staat Stolp voor het gymzaaltje van de Dr. Kraemerschool in de Wildemanbuurt achter de Sloterplas, een wijk die je troosteloos hoort te noemen, maar vanavond schijnt de zon. In de kleedkamer doen de jongetjes een tok voor hun kruis en daarna rennen ze uitgelaten de gymzaal in. "Op-stel-len!"

Langs de korte wand staan dertig kinderen op een rijtje. Een blank jongetje, een halfbloedje en verder allemaal Marokkaanse en Turkse jongetjes. En een paar meisjes.

"We beginnen met rondjes lopen, langs de matten," buldert trainer Iwan Thorne. "Niet in-ha-len!"

anbuurt

Nesrine (links) tijdens een training.

Orhan mag zijn beetje uit.

Kort erna staan de leerlingen in gevechtshouding. "Zo wil ik het zien," zegt Thorne, terwijl hij vanuit de dekking een korte stoot met links en een lange met rechts geeft. In de lucht. "Pam, pam!" De meeste leerlingen hebben moeite met de imitatie, bij sommigen ziet het er goed uit.

"Zorg dat je een tegenstander pakt van wie je kan leren," zegt Seyit Alkan tegen zijn elfjarige zoon Atilla als die zijn beenbeschermers omdoet voor het sparren. "Als hij tekeergaat, ga jij ook tekeer."

Samen met een dozijn andere ouders zit Alkan langs de kant. Elke dinsdag, donderdag en zaterdag. Hij is laaiend enthousiast over de sport die zijn zoon sinds kort beoefend. "Hij was zo verlegen, dat hij je niet eens aan durfde te kijken. Nu wordt hij opener. Kickboksen leert hem principes. Het is net het echte leven: je moet niet over je heen laten lopen, en als je wat wilt bereiken, moet je er wat voor doen." Thuis heeft hij inmiddels een trainingskamer ingericht voor Atilla, met een stootzak en een spiegel. Naast hem zit Cengiz Ozkaynak, die net is verhuisd uit Zaandam. Daar kon zijn tienjarige zoonje nog niet op kickboksen. In Osdorp wel. "Ik heb hem niet gepusht, maar dat ik zelf heb gekickbokst, speelde wel mee. Hij zag mijn spullen liggen en wilde ook."

Volgens Ozkaynak heeft kickboksen een grote aantrekkingskracht op jongens, tenminste, op jongens uit een buurt als deze. "Laten we eerlijk zijn: ze kijken op tegen iemand als Badr Hari (een bekende, maar omstreden Marokkaans-Amsterdamse kampioen), zoals ik vroeger tegen dat soort jongens opkeek. Zo wil je ook zijn."

Dat betekent niet dat kickboksen een slechte invloed heeft, zeggen de vaders. "Een echte sporter krijgt discipline aangeleerd: buiten de ring vecht je niet," zegt Alkan, die zelf ook heeft gekickbokst. Ozkaynak: "Zelf ben ik op mijn achtste begonnen met judo en daarna heb ik vijftien jaar aan vechtsporten gedaan. Nooit ben ik in een vechtpartij beland. Onze leraar zei destijds: 'Ik heb ooit iemand in coma geslagen, dat mag jullie niet overkomen.' De sport is een goede uitlaatklep."

De moeder van Waylon kan de spanning, vlak voor de wedstrijd, even niet meer aan.

Sinds vorig jaar verzorgt Samurai Sports kickbokslessen in de Wilde-manbuurt. "We hebben bij elkaar al zo'n 125 leerlingen binnen gehad," zegt Peter Stolp, die in de jaren zeventig en tachtig met zijn sportschool aan de Lijnbaansgracht zat en de laatste jaren op middelbare scholen in West lesgeeft, buiten de reguliere lessen. Nu zijn 125 pupillen in een buurt met vijfduizend inwoners niet bijzonder veel, voegt hij er bescheiden aan toe, maar de leeftijd van veel kickboksers is dat wel. Sommige leerlingen zijn niet ouder dan vijf. "Er zijn meer kickboksscholen in Amsterdam, maar niemand geeft les aan zulke jonge kinderen. Willen ze niet, kleintjes kunnen namelijk erg lastig zijn." Stadsdeel Osdorp, dat de lessen financiert uit een potje van minister Eberhard van der Laan voor Wonen Wijken en Integratie, beschouwt het project als erg succesvol. Waarschijnlijk zal het na de zomer doorgaan, misschien zelfs worden uitgebouwd. "Het toernooi van zaterdag kost bijvoorbeeld tweeduizend euro," zegt Stolp. "Dat betaalt de gemeente. Alle kinderen kunnen gratis meedoen."

Leerlingen kunnen gratis binnenstappen voor proefflessen en als ze doorgaan, betalen hun ouders niet meer dan twaalf euro per maand, voor de ouderen iets meer. "Na-

'Ze voelen zich hier meer thuis dan bij voetbal. Ze willen doen wat hun broers en neven doen'

tuurlijk verklaart dat ook een deel van de populariteit," zegt Mies Stolp, de vrouw van Peter, die de organisatie in handen heeft en een T-shirt draagt met de tekst 'Opgeven is geen optie'. "Maar het heeft er ook mee te maken dat kinderen zich hier thuisvoelen, meer dan bij een voetbalclub. Ze willen doen wat hun broers en neven doen."

Het gymlokaaltje heeft in een jaar tijd een sociale functie gekregen. De kinderen lopen in en uit, die ouders zitten samen langs de kant, er zijn contacten met scholen, politie en stadsdeel. "Wij houden iedereen in de smiezen, het zijn een beetje onze kinderen geworden," zegt Peter Stolp, die met trainer Iwan Thorne van de gemeente ook een pedagogische cursus heeft gekregen.

"Ik werk al langer in West en ken sommige broers. Als ik matten moet ophalen, leen ik de auto van een buurman, voor wiens zoon-tje ik dan weer bokshandschoenen regel. Er zijn zelfs vaders die me vanuit de gevangenis bellen: Peter, let wel op mijn zoon-tje."

Op zaterdagochtend staat Seyit Alkan nerveus voor de ingang. De zon schijnt weer uitbundig, maar tientallen buurtbewoners laten zich daar niet door weerhouden. Er is een demonstratietoernooi in de gymzaal, met Thaise muziek, een boksring en een tafel met trofeeën.

"Atilla moet tegen een jongen uit Nijmegen die al vijf jaar bezig is," zegt Alkan. "Ik overweeg hem terug te trekken."

De bel klinkt. Het toernooi begint met een partij tussen twee zesjarigen. Ze dragen hoofd- en beenbeschermers, handschoenen, een tok en een beetje; echt pijn doen ze elkaar nauwelijks. Toch slaan en trappen ze fanatiek. Ze weten hoe een kick eruit hoort te zien. Soms schrikken ze van een klap en kiezen ze van de weeromstuit de aanval. De moeder van Rudi beweegt buiten de touwen mee. "Kom op, schatje!"

Na twee keer anderhalve minuut houden de vechters trots hun bekken in de lucht. "Een applaus voor deze dappere gladiatoren," zegt Mies Stolp door de microfoon.

"Hij zat eerst op voetbal, maar hij heeft net

Trainer/coach Iwan Thorne met Yassir.

zo lang aan mijn hoofd gezeurd tot hij op kickboksen mocht,” zegt de moeder, van Reilly (7), die langs de kant zijn snelle, hoge kick demonstreert. “Hij liep altijd te sparren met zijn vijftienjarige neef.”

Is zo'n vechtsport nu wel verstandig op zo'n jonge leeftijd? “De leraar maakt vanaf het begin duidelijk dat je buiten de ring niet mag vechten. Ik zeg het ook steeds tegen hem. Op maandag laat hij op school zijn beker zien. Dan heeft hij tenminste iets om trots op te zijn.”

Trainer Iwan Thorne zegt hetzelfde. “Ik weet uit ervaring dat je juist minder geneigd bent te vechten zodra je met kickboksen begint. Bij ons komen veel kinderen die schuw en gesloten zijn. Deze sport leert hen voor zichzelf op te komen, zoals ze in de maatschappij moeten doen. Wij geven ze veel aandacht, ze bloeien hier op.”

Zo bedaard hij buiten de zaal is, zo vurig staat hij in de hoek van de ring als coach, inclusief waterzak en spons. “Dansen, dansen. En denk aan die low kick!”

Als later op de dag de oudere jongens de ring in stappen, zie je waarom kickboksen ook weerzin oproept. Het speelse stoeien van jongetjes verandert in agressief vechten van mannen. Weliswaar gecontroleerd, met een oplettende scheidsrechter en na afloop sportieve felicitaties, maar ook met knietjes in het gezicht, veel pijn, duizelingen en soms een bloedneus. De ingehuurd arts verschijnt af en toe in de ring.

De kickbokswereld – die nog altijd streeft naar officiële erkenning, bijvoorbeeld als olympische sport – mag graag de positieve

'Janelle zat eerst op ballet. Maar ze moet voor zichzelf leren opkomen'

kanten belichten. Toch staat het kickboksen nog altijd in een kwade reuk. Niet voor niets. Vrijwel elke kickboksschool in Amsterdam heeft wel een paar ontspoorde leerlingen, die hun vechtkunsten inzetten voor een carrière op het verkeerde pad, of zich laten inhuren als portier van een louche uitgaansgelegenheid. De bekende kickbokser en het rolmodel Badr Hari verscheen bij een groot toernooi met 'Gwenette forever' op zijn shirt, waarmee hij zijn liefde betuigde voor Gwenette Martha, een jongen die met pistolen zwaait en veroordeeld is voor zware mishandeling, voordat hij ontsnapte uit de gevangenis van Heerhugowaard.

Toch is kickboksen in Nederland groot. RTL zendt livewedstrijden uit, er zijn grote gala's in de Arena en de finales van de K1-toernooien in Japan (een combinatie van kickboksen en andere vechtsporten) worden al jaren door Nederlanders gedomineerd. De sport lijkt aan populariteit te winnen, al is het aantal sporters nauwelijks vast te stellen, omdat er geen centrale bond is.

"Het is een sport van de straat," zegt Iwan Thorne. Mike, de zoon van Peter Stolp: "Vroeger was kickboksen underground, nu niet meer. Je ziet het ook aan de sponsors. Eerst waren dat coffeeshops en seksclubs, nu zijn het de grote bedrijven zoals Heineken en Perry Sport."

Bij Samurai trainen ook meisjes, waarvoor hetzelfde lijkt te gelden als voor de jongens. "Janelle zat eerst op ballet," zegt Genelva Rigters over haar negen-

Peter Stolp (links) in de ring.

jarige dochter. "Ze werd gepest op school en deed niks terug. Ze zei steeds: ik hou niet van vechten, mama. Maar ze moet voor zichzelf leren opkomen. Sinds ze hier komt, is ze uit haar schulp gekropen." Genelva heeft vroeger ook gekickbokst. "Dat speelt natuurlijk mee."

Voor Nesrine (12) is tijdens het toernooi geen vrouwelijke tegenstander. Daarom spart ze tegen Burak, een vriend uit één van de omringende flats. Ze draagt een hoofd-doekje onder haar beschermende kap en slaat er fanatiek op los. Coach Iwan: "Ademen!" Even later: "Hoeken, Nesrine, hoe-

‘Twee derde van de allochtone meiden doet niets aan sport. Het kickboksen brengt ze buiten de deur’

ken!” Burak laat haar begaan, tot het hem te veel wordt en hij een paar schoppen teruggeeft.

“Zo kan ik mijn woede kwijt,” zegt Nesrine na afloop. Meer dan op het voetbalveld, waar ze eerst actief was.

Lineke Post, studente sociologie, kijkt goedkeurend toe. Ze schrijft haar bachelorscriptie over de Samuara sportschool in de Wildemanbuurt en traint sinds enkele maanden mee met de jonge vrouwen, een stuk of twaalf, vrijwel allemaal Marokkaanse. “Autochtone en allochtone jongens doen ongeveer evenveel aan sport, bij meisjes ligt dat heel anders. Twee derde van de allochtone meiden doet helemaal niets. Dankzij het kickboksen komen ze buiten de deur, bewegen ze en groeit hun zelfvertrouwen.”

Post heeft inmiddels goed contact met de meisjes, maar over hun thuissituatie praten ze liever niet. “Ik werk al langer met dit soort meiden,” zegt trainer Iwan Thorne. “Aan hun reacties zie je in het begin precies wie thuis wordt geslagen. Sommigen zijn echt schuw. Het is dan toch alleen maar goed dat ze het huis uitkomen en van een Surinamer les krijgen?” Hij lacht. “Ik zeg niet: je hoort bij je moeder in de keuken te staan.”

Mede doordat hij zelf met een Marokkaanse is getrouwd, hebben de vaders vertrouwen in hem, denkt hij. Toch hebben veel van hen liever niet dat hun dochters tegelijkertijd met mannen in één ruimte trainen. Daarom komen er volgend jaar aparte kickbokslessen voor vrouwen, mits de subsidie rondkomt.

Safae Benhammou met haar trofee en haar trotse moeder.

Als Sarah (15) haar partij heeft gebokst, moet ze er direct vandoor. Een vriendin die is komen kijken, werd gebeld. Sarah schopt in haast alle beschermers af. “Er is iets met mijn nichtje.”

Wie alle problemen van buiten even wegdenkt, ziet in de gymzaal een multicultureel feestje. Blonde jongetjes op schoot bij Marokkaanse buurmannen, getatoeëerde Nijmegenaren die opgaan in het Osdorpse publiek, jongetjes van alle kleuren die buiten de ring samen tegen een stootkussen

schoppen, die hun zusjes vasthouden. En apetrotse ouders die hun kinderen zoenen, want allemaal krijgen ze een trofee. Het trotst van allemaal is Seyit Alkan, die nog meer de bibbers kreeg toen hij de tegenstander van zijn zoon Atilla had zien opwarmen, buiten de ring. Dat zag er professioneel uit. Maar na de eerste ronde hield de tegenstander het voor gezien. Hij was geraakt, voelde zich niet goed meer. “Ongelofelijk, en die van mij is pas net begonnen. Wat een talent!”